

jež prohlašuje za důvod zmatku, nebyl-li soud řádně obsazen. Nehledíc pak k tomu, že dle směrodatných záznamů protokolu o hlavním líčení nebylo proti obsazení soudu ničeho namítáno a že by zde tedy nebylo předpokladu, za něhož by jedině mohl býti tento důvod zmatečnosti uplatňován, musil by kasační soud, aby mohl míti za to, že jest zde tento zmateční důvod, býti s to prohlásiti, že zastavení porotních soudů, ježto překročilo dobu jednoho roku, jest nezákonné. Suspendování bylo nařízeno císařským nařízením ze dne 2. ledna 1916 č. 6 ř. z. a má toto nařízení dle §. 14. stát. zák. ze dne 21. prosince 1867 č. ř. z. 141, vzhledem k řádnému vyhlášení — o tom není sporu — zatímní moc zákonnou, jež pomíjí jen tehdy, opomen-li vláda nařízení zavčas předložiti ku schválení nejbližší říšské radě po vyhláše nařízení sešlé, aneb nedošlo-li nařízení schválení jedné z obou sněmoven říšské rady. Tyto okolnosti ještě nenastaly, prozatímní zákonná moc trvá tedy dále a dlužno proto císařské nařízení klásti na roveň zákonu; zkoumati hmotnou platnost zákonů nepřísluší však dle čl. 7. stát. zák. ze dne 21. prosince 1867 č. ř. z. 144 soudům.

(Rozhodnutí kasačního soudu ze dne 13. září 1916, č. j.  $\frac{\text{Kr VII 44/16}}{60}$ .) —i—

*Kdo koupí zásoby úředně zabavené a si je odveze, nestává se spoluvinníkem dle § 5. tr. z. a § 32. č. 2. cís. nař. ze dne 21. února 1915, č. ř. z. 41, byť i dal podnět k jejich prodeji.*

Proti výroku o vině dle §. 5. tr. z. a §. 32. č. 2. a 4. cís. nař. ze dne 21. února 1915 č. ř. z. 41. uplatňuje stěžovatel důvody zmatečnosti č. 4., 8., 9. a), 10. Šu 281. tr. ř. Přechin dle zmíněných míst zákona spáchal obžalovaný dle výroku o vině tím, že — koupiv od S. J. kukuřici, ačkoli věděl, že jest zabavena, a dovez ji vlastním traktorem k sobě — přispěl vědomě k tomu, že se S. J. dopustil přechinu dle Šu 32. č. 2. a 4. uvedeného císařského nařízení. K převezení koupené kukuřice obžaloba nepřihlížela. Prováděje důvod zmatečnosti č. 9. a) tvrdí stěžovatel, že se kupec neoprávněně prodané zabavené zásoby nestává spoluvinným na příslušném trestním jednání. S tímto náhledem jest souhlasiti. O tom, že nákup zabavených zásob sám o sobě nespadá pod ustanovení §. 32. č. 2. cís. nař. ze dne 21. února 1915 č. ř. z. 41., nelze pochybovati, poněvadž císařské nařízení, kdyby to bylo bývalo zamýšleno, bylo by ve svém výpočtu zakázaných jednání pojmu zcizení postavilo po bok pojem nabývání neb na se převedení. To se ale nestalo ani v §. 2., ani v §. 32. č. 2. cís. nař., kterážto ustanovení navzájem souvisí. Jest zde případ tak zvané nutné účasti, při němž zákonodárce pouze jednomu z jednajících hrozí trestem. Ustanovení §. 32. č. 2. nevylučuje samo o sobě spoluviny. Možnost spoluviny na jednáních proti tomuto ustanovení jest



všeobecně dána. Jiné osoby, jež u vědomí, že běží o zabavené zásoby, dají úmyslně podnět neb přispějí způsobem v §. 5. tr. z. označeným k činu dle §. 32. č. 2. cis. nař. trestnému, mohou býti nepochybně pohnány k zodpovědnosti jako spoluvinníci dle §. 5. tr. z. To však neplatí o kupiteli, a to i tehdy, vyšel-li návrh ku prodeji od něho. V trestním zákoně, jakož i ve vedlejších zákonech trestně-právního oboru jsou četné skutkové podstaty, jež předpokládají součinnost více osob při podniknutí trestného jednání, tak zvláště tehdy, když činnosti dvou osob zasahují do sebe tak, že se vzájemně doplňují k jednomu jednotnému právnímu jednání. V případech této nutné účasti jest trest stanoven buď na činnost obou osob, neb jen na činnost jedné z obou účastněných. Trestní ustanovení prvního druhu vyskytují se na př. v čl. VI. zák. ze dne 17. prosince 1862 č. ř. z. 8. z roku 1863, zrušeném šem 19. zák. z 26. ledna 1907 č. ř. z. 18.: »kdo ... volební hlasy kupuje neb prodává«, v §. 9. č. 1. a 2. zák. k ochraně svobody voleb a shromáždění: »kdo volební právo jiného s jeho souhlasem vykonává« neb »výkon volebního práva někým jiným zařídí neb připustí«, v §. 17. zák. ze dne 4. ledna 1903 č. ř. z. 10., »kdo po živnostensku uzavírá obchod dle §. 12. zakázaný«. Naproti tomu jest v §§. 471., 474., 477. tr. z. trest stanoven pouze na činnost kupitele, v §§. 354. a 361. a násl. a jiných místech zákona pouze na činnost prodatele a v §. 1. zák. o lichvě jest pohroženo trestem toliko osobě úvěr poskytující a nikoli též tomu, kdo používá lichvářského úvěru. V případech druhého způsobu nutno vycházeti z toho, že spoluúčinkování osoby, jejíž účast jest nutná, nelze trestati, poněvadž jest jeho trestnost zněním zákona nepřímou vyloučena, při čemž se nesmí rozlišovati, zda k jednání zavedly podnět aneb se jeho k podnětu pachatele účastnily. Není tedy ani převezení prodané zabavené zásoby kupcem trestné. Převezení jest toliko převzetím koupeného zboží, dějícím se u plnění koupě. Jednostranně pominuté stanovení trestu vystupuje zvláště ostře v §§. 14. a 15. cis. nař. ze dne 7. srpna 1915, kde se tresce jednak jen prodatel (který žádá), jednak jen kupec (který přeplácí). Důvod zmatku, ve zmíněném směru dle č. 9. a) uplatňovaný, jest tedy ospravedlněn.

(Rozhodnutí kasačního soudu ze dne 6. dubna 1916, č. j.  $\frac{\text{Kr IX 5/16}}{4}$ .)

—X.

### **Přehled rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu v jiných časopisech uveřejněných:**

Právník = P. — Právnícké Rozhledy = P. R. — Allg. österr. Gerichtszeitung = G. Z. — Juristische Blätter = J. B. — Gerichtshalle = G. H. — Notariatszeitung = N. Z. — Příloha k min. věstníku = off. — Österreichisches Zentralblatt für die juristische Praxis = Z. Bl. — Österreichische Zeitschrift für Strafrecht = Z. Str. — Evidenzblatt für österreichische Ge-